

Много обичахъ милата си баба! Тѣ ъж слушахъ всѣкога, носехъ ѝ каквото поиска, а тя имъ разказваше хубави приказчици.

Единъ день, като се върнѣхъж весели отъ училището, Марийка (така се казваше голѣмата сестра) отиде въ зимника при тѣхнитѣ цвѣтя, откъсенъж едно цвѣте и го занесе на баба си. Баба ѝ бѣше седнѣла на стола, а другитѣ дѣца насѣдали около неѣж.

— Бабо, вземи това цвѣте! Азъ ти го носѣж, защото съмъ много радостна. Днесъ ни разказахъ за сжщитѣ вѣйводи и за турскитѣ звѣрства, които ни бѣше разказала!

— Така ли! Но гдѣ е писано то!

Марийка се загече и слѣдъ малко донесе книгата и баба ѝ ѣж турнѣж на колѣнѣтѣ си. Тя намѣри на баба си за „турскитѣ звѣрства“ и захванъж да чете. Баба имъ знаеше да чете. А другитѣ двѣ дѣчица само слу-